

החברותא

החברותא בשאצן פנימי לחברים גליין מס 103

בס"ד ערש"ק ואתחנן שבת נחמו יי באב תשנ"ט

פצוצים וקריים

דב אורב הוא לי אריה במסתרים (איכה) הרמו על הגלות שהוא לא טוב, אריה במסתרים, אריה רומז על מדת החסד כי היא צד ימין המרכבה מורה על חסד, וזהו במסתרים הנסתר היינו הכוונה של הצרה הגלות והחורבן בית המקדש היא רק חסד על ישראל כנ"ל. (קדושת לוי)

נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם, בעת שינחם השי"ת במהרה בימינו אותנו זכור לנו כל הצרות שעברו עלינו כדי שיהיה נחמה בכפלים, וזהו אלקיכם מדת הדין (קדושת לוי)

מביאים בשם הארז"ל יוצר אור ובורא חושך כאשר האדם מסתכל על הבורא הוא חושך שאין להשיגו, וזהו ולילה כיום יאיר, והנה ט"ו באב לרמוז על השגת הידיעה לישראל שיש להם אב והם דבוקים אל ה"אין" הנרמו אל החושך... (קדושת לוי)

כאחד מרגיש ברע, ייחד לו פינה להתבודדות, ובעצמו בדברים היוצאים מעומק הלב ישיח עם השי"ת במילים פשוטות, יבקש מהקב"ה חסד ורחמים ורבון העולמים ודאי יאזין לבקשתו, מצפה הוא רק שנבוא אליו. (חפץ חיים - מובא בתנועת המוסר)

לעתות רצון יפרוש עצמו במקום מיוחד שלא יראוהו בני אדם וישא עיניו למרום אל מלך יחיד עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות כמטרה לחץ כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם, ועל דרך זה כאשר הוא יבא לשים פניו אל אלקיו כן הוא יתברך ישים אליו ויחדיו ידובקו... (ספר חרדים פרק ע"ג בשם ספר בית מדרש)

ויתבודד אותו היום בניו לבין קונו ויתודה בפיו כל מה שחטא נגד השי"ת אפילו בקטנותו, ויתבייש, ויבקש ממנו מחילה, ויבכה (כי כל השערים ננעלו חוץ משערי דמעות) ויחזור לשמות על שזכה לעשות תשובה שלימה, (מאור עינים - התנהגות)

באמת שפעת הפרנסה הוא לפי גודל הביטחון בו יתברך והפשטת בטחונו מסיבות חיצוניות ששם הוא התלבשות שפע פרנסתו, דרך משל אם הוא עוסק כמו"מ עם כמה עסקים שונים וכל פעם משים בטחונו על העסק ההוא החצוני שהוא רק לבוש לשפע העליון היותר מלמעלה ולא עיקר, והוא מחמת שאין לו דעת אינו בוטח רק על הסיבה אזי מביא ההשפעה לבחינת צמצום שמצמצם השפע... אבל מי שזוכה לדעת השלם ולאמונה גמורה שהיא בחינת הבטחון שעיקר השפע הוא ע"י בעל הרצון, והסיבה ההיא שעוסק בה שממנו יסובב לו פרנסתו אינו רק כלי ריקן המקבל למה שנותנים לתוכו... (מאור עינים - ואתחנן)

והנה אם יאמר האומר: מי אנכי כי אלך ואגש לפני ממה"מ הקב"ה לחלות בעד עמי ישראל, הלא אנכי שפל בדרך מלא חטאים מכף רגלי ועד ראשי אין בו מתום, תשובתו בצדו כי זה הוא בעצמו עיקר התפלה להיות בחינת ענוה וידע בעצמו כי במה נחשבת היא ומתפלל לפני הקב"ה בשברון הלב ונמיכת רוח, אזי תפלתו עולה לפני כסא כבודו ויתברך... וענין שבירת הלב היא שבכל תפלה ותפלה וכן בכל מצוה שלא יוכל לכיין כראוי כל הסודות הכמוסים יהיה לו שבירת הלב על זה וזה יחשב בעיני הקב"ה עד למאד. (ארון עדות)

נרשם עפ"י שיחת הרא"ש ליל ש"ק פרשת תרומה נ"ב ע"י אחד החברים.

וזה ג"כ דרכו של הרבש"ע אל כל אדם, שהוא משפיל עצמו לשמוע את בקשות האדם אף שהוא שפל כל כך ומאוס, אך רק כשהאדם חי כך הוא מוצא את הרבש"ע מאזין אליו, ואיך שהרבש"ע מתנהג עם האנוש בכל כך הרבה רחמים וחסדים מרובים.

האדם צריך לדעת דכמו שהרבש"ע הוא "נצח" של הטוב והחסד שבעולם, כך האדם הוא ה"נצח" של הרע בעולם, כי אין האדם משתנה כלל וכלל, וכל המידות המגונות והרעות שיש בכל החיות והבהמות הכל נמצא אצל האדם וא"א כלל לשנותו, וברגע שהאדם מגיע להכרה זו שהוא "נצח" של הרע, אז יכול להתדבק עם ה"נצח" של הקדושה דהיינו הרבש"ע באור האין סוף, דהרי המחיה של ה"נצח" של הרע זה ג"כ הרבש"ע אך בדרך אחוריים, ואולם ברגע שהאדם גילה זאת שהוא ג"כ יונק מה"נצח" האמיתי הרי הוא כבר מדובק ברבש"ע,

ומה שכתוב שלעתיד לבוא "אעביר את רוח הטומאה מן הארץ" אין הפשט שהאדם יהיה "נצח" של טוב, ישאר בו תמיד ניצוץ רע, וזה משום שא"א שהאדם יתבטל כל כך לרבש"ע עד שיהיה "נצח" של קדושה, כי בהתבטלותו לרבש"ע כ"כ הרי לא יישאר אדם כלל, ואם יש כזה מושג אדם, דהיינו בריאה הנאצלת מהרבש"ע, הרי האצילות הזאת, דהיינו ההפרדה הקטנה הלזו, זה כבר מושג של רע, דהיינו ירידה מהקדושה אל הרע, ולכן לעתיד לבא אף שיהיו כולם יודעים ומכירים את בוראם. אך מ"מ לא

פתח הרב בענין המשכן, למה אמר הרבש"ע לבנות משכן מקרשים וכדומה,

ואמר דכדי שיוכל להיות השראת השכינה הורה הרבש"ע שידעו היכן הוא נמצא דייקא בתוך ה"בלטה" הקרשים, שם הוא מקום השראתו יתברך, ולכן היו יכולים לצפותם זהב, כי בפנימיותם ידעו הקרשים כי הם סתם קרשים ולכן יכלו להיות מצופים זהב.

כמו"כ זהו הכוונה במה שהרבש"ע ציווה שיעשו יריעות עיזים על המשכן.

דהרי ידוע דעיזים אין מרמזים על הצד הטוב, וכמו שהקריבו שעיר לעזאזל וכן שעירי חטאת בר"ח וימים טובים הכל היה לצד הקליפה וכמ"ש בספרים, וכן במציאות אין להם ריח טוב, וא"כ למה הרבש"ע ציווה לעשות מזה כיסוי למשכן,

ההסבר הוא, דהרי כתיב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד, דהיינו דהמשכן הוא כדוגמת האדם, וכמו שהאדם הוא נוצר מטיפה סרוחה וכל פנימיותו היא סרוחה וכידוע, כן ציווה הרבש"ע לעשות ירעות עיזים במשכן, כדי שיראו שהשראת השכינה היתה דווקא שם, במקום נמוך כזה.

וכמו שכתוב "במקום שאתה מוצא גדולתו שם אתה מוצא ענוותנותו", דהיינו היכן הוא מקום השראת השכינה. במשכן שהיה עשוי מקרשים פשוטים ומכוסה בעורות עיזים מסריחים, ללמדך שהיכן שנמצאת השפלות זהו מקום הענווה, דהיינו שהרבש"ע משפיל עצמו להיראות שם דייקא.

יהיו לגמרי טוב, יהיה ניצוץ רע וכנ"ל.

וזהו הפשט מטהר טמאים ומטמא טהורים. דכשהאדם רואה שהוא טמא ומרגיש זאת היטב, דאז זה מטהרו. ואם ח"ו האדם חי שהוא טהור, זה הטומאה הכי גדולה שישנה. דהיינו כשהאדם רואה את ה"נצח" של הטמא שלו, דאז הוא מתבונן מ"מ איד הוא חי, ואז הוא מוצא את הרבש"ע, אך אם האדם חי בטהרה שלו, הרי הוא עצמו רבש"ע, והוא עצמו טהור, ואז הוא בהפרדה הכי גדולה. והוא בטומאה הכי גדולה, השם ירחם.

כמו"כ זה הפשט במאמר "במקום גדולתו שם אתה מוצא ענוותנותו", דהנה כמו

שאמרנו שהאדם מוצא שהוא נצחיות של טומאה, וכן הרבש"ע הוא נצחיות של קדושה. וברגע שהאדם מוצא שהוא נצח של רע הרי הוא מגיע לענוות. כי אין האדם מוכן כ"כ מהר להודות שהוא נצח של רע, וכשהוא מודה ומבין זאת היטיב בנפשו, הרי המדה של זה לעומת זה, הרבש"ע שהוא "נצח" של טוב מתגלה אליו בענוותנותו ע"י שהוא מחזיק אותו דהיינו את האדם אף שהוא ה"נצח" של הרע, וזהו ענוותנותו של הרבש"ע, שמשפיל עצמו זה לעומת זה את השפלות שמצא האדם בעצמותו. וזהו "השוכן אתם בתוך טומאותם", דאז מתגלה המדה הזאת.

ארז"ל חטאו בכפלים שנא' חטא חטאה ירושלים ולקו בכפלים שנא' כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאותיה ומתנחמין בכפלים שנאמר נחמו נחמו ע"כ.

הענין הוא עם האמור בחובת הלבבות שאמר החכם לתלמידיו אלמלא לא היה בכם חטא הייתי מפחד עליכם במה שהוא יותר חמור מהחטא, אמרו לו ומתו, א"ל הגובה והגאון, הרי כי מי שאין לו חטא והוא מתגאה יש תירוץ על גאוותו, ומי שהוא איש חוטא יש לו מעלה, שאינו מתגאה, וחסרון שהוא חוטא, ומי שאין בו שום חטא, יש לו בהיפוך מעלה וחסרון, המעלה שאין לו חטא, והחסרון שבקל יתגאה, וא"כ החוטא ומתגאה יש לו ב' החסרונות ההפכיים, והיינו חטא כפול.

ואנו רואים שישעיה ע"ה הוכיח לדורו על רוב גאונם וגאוותם שהלכו נטויות גרון וכן בכמה מקומות ולז"א חטאו בכפלים שנאמר חטא חטאה ירושלים שהוא חטא כפול וכאמור ועל זה מדה כנגד מדה לקו בכפלים הענין הוא כי אמר הכתוב כאיש אשר אמו תנחמנו כו' ר"ל כי הבן שעובר על רצון אביו ומצוה לאחד להכותו והנער בוכה אזי ע"י הבכיה מתעורר רחמי האב יותר ויותר מאשר היה בראשונה ומנחמו אח"כ ומקרבו בכפלי כפלים מאשר בראשונה כי ע"י ההכאה נתעורר רחמנות גדול יותר ויותר מאשר היה נמצא כי אף שבהכאה יש חסרון גדול מ"מ גם יש בה מעלה כי ע"י יתעורר רחמנות רב אמנם כ"ז הוא בהיות המכה מכה אותו בפני אביו משא"כ אם מצוה לאחר להוציאו מביתו ולהכותו ואין אביו רואה ושומע כלל אזי אין בהכאה זו שום מעלה ואז ההכאה בכפלים וארז"ל על המתגאה שאמר הקב"ה אין אני והוא יכולים לדור במחיצה א' נמצא אילו לא חטאו בכפלים שלא היו מתגאים אז היה העונש השי"ת היה מעלה בזה שהיה מעורר רחמים מרובים משא"כ על ידי שחטאו בכפלים סרו מעליהם השגחת השי"ת אם כן לקו בכפלים כאמור ומתנחמין בכפלים ר"ל שעל ידי שחטאו בכפלים שהיו מתגאין ואמרו רז"ל כל המתגאה כאלו ע"ג ודומה לעכו"ם ח"ו וכאמור ר"ל לא מרובכם מכל העמים כי טבע העמים מתגאין משא"כ ישראל ולכן אלו שמתגאין נדמו לעכו"ם לכן צריך נחמתם להיות כפולה וא"ש ודו"ק והבן.

(ערכי נחל)

בזמן האחרון חוזר ואומר שאנו עומדים ממש בעקבתא דמשיחא, ואם הימצא תימצא **103 ד** חבריא של עשרה אנשים שירצו לחיות מתוך "אהבה שאינה תלויה בדבר" ללא שום אינטרסים, ואם אחד יתנפל עליהם, לא יענה לו אלא ירגיש אהבה נגדו, ישתוקו בזה כל המקטרגים - וזהו אורו של משיח, אלא שהדבר צריך עבודה של ממש, מען מוז זיך צורייסן אויף דעם, עס געהט נישט אזוי לייכט, תרגום (צריך ממש להחתך על זה, זה לא הולך כ"כ קל) אלא שמוכרחים לפעול כך כי הגלות כבר די והותר, ועלינו לפעול שיבא הקץ, מי יתן והיה.

דיבר בסעודה שלישית (תשמ"ב) שאם אין ביטול והאדם אינו מרגיש את עצמו לאין מוחלט, מה שזה כל התורות שלו וכל הספרים שהוא לומד, מכיון שהוא לוקח אותם לעצמו ולא מחזירם למקור. פתאום הוא שומע איך שאחד אומר לו: נו, אתה שומע, בשביל מה אנו צריכים את השיעור שלנו? אמר לנו מיד: אדרבה אתם צריכים ללמוד לדעת שזה לא שייך לכם, אבל אם לא תלמדו אף פעם לא תגיעו לידי כך.

אמר לאחר שעמד על ידו "זאלסט ווערן א מענטש" (תהא לאיש) ואמר אח"כ מה זה בעצם "איש"? זה לא מי שמתפלל טוב, לא מי שיש לו מלבושים נאים, לא מי שלומד תורה וכו' איש הוא זה שיש לו הכנעה.

במצע"ק פ' בשלח תשמ"ב נכנס בשיחה כי משה רבינו ע"ה, כאשר אמר "הודיענו נא את דרכיך", הוא השתוקק לכך כדי שיעלה לדרגה גבוהה יותר במטרה שיוכל עם דרגה גדולה זו לרדת לעומק הקליפות ולהעלות את כל הניצוצות הנפולות בעמקי תהום רבה מאז חטא אדה"ר בעץ הדעת, וממילא היה זוכה לאורו של המשיח. אך הקב"ה השיב לו "לא יראני האדם וחי" כל זמן שאתה עוד בבחינת "אדם" עם בחירה חפשית, אינך יכול לעלות יותר מאשר עלית עד כה, וכל אחד צריך לתקן את הניצוצות השייכים וקשורים אליו.

אבל בזה הועיל משה רבינו באותה שעה, שכל אחד הרוצה באמת לתקן את אשר פגם, יוכל לעשות זאת בזכותו של אותו צדיק אמת שהוא מקושר לשרשו.

עוד אמר אז שאם האיש מתעורר מעומק לבו לעבוד את קונו, אם אפילו בנשימה אחת הוא רוצה זאת באמת לאמיתה - הריהו מגיע לדרגת משה רבינו, כי כל אחד לפום דרגה דילי, וכל אחד עובד את בוראו לפי השגתו, ואם האדם ממשיך עוד בנשימה אחת כזו יחד עם בוראו באמת ובלב שלם מתוך ביטול גמור ומתוך התקשרות עם הקדושה - הרי הוא גדול ממשה רבינו בנשימה זו לפי מעשיו והשגותיו, ואת זה פעל אז משה רבינו לכל הדורות אחריו.

שהשמחה במעונם

מו"ר הרא"ש שליט"א להכנס הנ"ן לעול המצוות
הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר משה קלירס ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הר"ר שמעון גמליאל ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

ח"י נ"י
סניכט וחברותא
שני 3
טל: 5829688
ת"ר: 5080
ירושלים 91050